

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Mestskej časti Bratislava – X.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej Mgr. J. Š., advokátom so sídlom v B., proti odporcovi **B., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenému JUDr. M. M., advokátkou so sídlom v B., **o ochranu vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 275/2009, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2012 sp. zn. 2 Co 211/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka sa návrhom podaným na súde 8. decembra 2009 domáhala, aby súd uložil odporcovi povinnosť 1. vypratáť a odovzdať navrhovateľke časti miestnych komunikácií III. a IV. triedy - všetky parkovacie miesta - nachádzajúce sa v Mestskej časti Bratislava - X., ktoré sú bližšie špecifikované v prílohe č. 1 návrhu (ďalej len „nehnutelnosti“), 2. zdržať sa užívania nehnuteľností, vrátane poskytovania parkovacích služieb za odplatu, realizácie dopravného značenia, umiestňovania dopravných zariadení, vykonávania letnej, zimnej a ďalšej bežnej údržby, a 3. odstrániť z nehnuteľností na vlastné náklady zvislé dopravné značky, dodatkové značky, informačné tabule, dopravné zariadenia, najmä stĺpiky, rampy, závary, dočasné budy a iné technické zariadenia. Návrh odôvodnila tým, že nájomná zmluva č. 72/05 uzavretá s odporcom 21. septembra 2005 (ďalej len

„Nájomná zmluva“) je pre jej nejasnosť, nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor so zákonom a dobrými mravmi absolútne neplatnou a odporca nehnuteľnosti užíva bez právneho dôvodu.

V priebehu konania odporca (opakovaným návrhom z 9. marca 2012) navrhol konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prerušiť z dôvodu, že na Okresnom súde Bratislava I dňa 2. februára 2012 podal návrh na určenie platnosti Nájomnej zmluvy, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 12 C 45/2012 (pôvodne pod sp. zn. 27 Cb 27/2012) a výsledok tohto konania je významný aj pre rozhodnutie v prejednávanej veci.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 28. marca 2012 č.k. 12 C 275/2009-236 návrh odporcu na prerušenie konania zamietol. Zamietnutie návrhu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 45/2012 sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v danej veci, pretože otázku platnosti Nájomnej zmluvy, na základe ktorej sa navrhovateľka domáha ochrany vlastníckeho práva, si súd môže vyriešiť sám ako prejudiciálnu otázku, keďže v zmysle platnej judikatúry má návrh na plnenie prednosť pred návrhom s určovacím petitom. Zároveň poukázal na právny názor už vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v danej veci v uznesení zo 14. júla 2011 sp. zn. 3 Cdo 92/2011, podľa ktorého prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je tzv. fakultatívnym prerušením konania, ktoré je len procesnou možnosťou prejednávajúceho súdu, nie však jeho povinnosťou a súd má pred prerušením konania najskôr zvážiť možnosť iných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia (napríklad spojenie vecí, vyriešenie predbežnej otázky) slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania má súd podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania. V danom prípade prerušenie konania v porovnaní s inými prípustnými opatreniami (vyriešenie tzv. predbežnej otázky) sa javí ako najzdĺhhavejšie opatrenie súdu pri vedení predmetného konania, pretože ochrana práv účastníkov tohto konania začatého 8. decembra 2009, by sa mohla začať reálne naplňať až po právoplatnom skončení konania o určovacej žalobe.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. júla 2012 sp. zn. 2 Co 211/2012 odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nie je dôvod na prerušenie predmetného konania až do právoplatného skončenia veci vednej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 45/2012. Ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. obsahuje fakultatívny výpočet dôvodov prerušenia konania, pri aplikácii ktorého súd prihliada

predovšetkým na hospodárnosť konania. V posudzovanej veci si môže súd prvého stupňa sám vyriešiť ako prejudiciálnu otázku platnosť Nájomnej zmluvy, preto odvolací súd aj vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal odporca dovolanie, v ktorom žiadal napadnuté uznesenie zmeniť tak, že dovolací súd konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preruší do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 45/2012. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že mu nebolo umožnené podrobnejšie rozviesť dôvody a právnu argumentáciu jeho odvolania a informovať odvolací súd o zámernej nečinnosti Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 12 C 45/2012. V prípade nevyužitia možnosti prerušiť konanie do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 12 C 45/2012 hrozí, že dva senáty toho istého súdu môžu rozhodnúť rozdielne, čo v konečnom dôsledku môže predĺžiť dĺžku oboch konaní.

Navrhovateľka sa k dovolaniu odporcu písomne nevyjadrila. Podaním z 27. júna 2013 oznámila dovolaciemu súdu, že berie svoj návrh na začatie konania so súhlasom odporcu späť. Ako dôvod späťvzatia návrhu uviedla uzavretie Dohody o urovnaní sporných práv z Nájomnej zmluvy dňa 27. júna 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu

na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie odporcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zamietajúce návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to dovolanie odporcu nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolania a so zreteľom na povinnosť odvolacieho súdu vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ netvrdil existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania

realizáciu jeho procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu ako účastníkovi občianskeho súdneho konania.

K zamietnutiu návrhu na prerušenie konania ako dôvodu spôsobilému založiť vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. treba predovšetkým uviesť, že prerušiť konanie postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie preto nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovie takémuto návrhu. Procesným následkom nevyhovie návrhu je, že súd musí vo veci ďalej konať, t.j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Jeho zamietnutím bez ďalšieho teda nemôže dôjsť k odňatiu možnosti pred súdom konať (viď aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 Cdo 209/2009, sp. zn. 3 Cdo 57/2011, sp. zn. 6 Cdo 2/2012). Preskúmania správnosti procesného postupu súdu, ako aj správnosti jeho skutkových a právnych záverov, sa účastník môže domáhať využitím riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci.

Procesnú nesprávnosť postupu odvolacieho súdu vyvodzuje dovolateľ tiež z toho, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nezaoberal odvolacími námietkami v súvislosti s § 135 ods. 2 O.s.p. Tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Formulácie uvedené v dovolaní svedčia o tom, že podľa dovolateľa k odňatiu možnosti konať odvolacím súdom malo dôjsť aj nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia;

samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní odporca nebol procesne úspešný a vznikla mu povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka v dovolacom konaní nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. septembra 2013

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Klaudia Vrauková